

1948: אלמלינה בוורת מול כיכר לונדון בתל-אביב

1966: אלמלינה על הסלעים מול מקום סביעת האוניה

מה היתה אלמלינה. רובם היו ילידי הארץ, אך נראה הדבר שרובם ידעו על ההיסטוריה מלפני 1800 שנה הרבה יותר מאשר מה ש התרחש רק לפני 18 שנה:

● **ראה לייבסון (20)**, בוגרת תיכון, אחרי שירות צבאי: „אני חושבת שאלמלינה זוהי אוניית מעפילים או משהו כזה. בבית ספר לא למדו על זה, ולא שמעתי על כך.”

● **עזרד תאומי (28)**, שחקן תיאטרון: „כשקרה המיקרה של אלמלינה, הייתי פספוס, אבל אני זוכר מצויין שכל השכונה היו שוחים לאונייה השרופה. מרוב קינאה למדתי לשחות, והבאתי בעצמי כמה ברזלים חלודים שהיו בעבר כלי נשק.”

● **נחמה שמרון (19)**, סטודנטית: „אלמלינה זוהי ספינה שהובאה אחרי הקמת המדינה, עם מטען נשק, עלידי האצילה. ה הגנה מואשמת בהטבעתה. אינני יודעת פרי טיפ. אינני זוכרת שהעבירו חומר על היס טוריה חדשה בבית הספר.”

● **צבי שרמן (25)**, מציל: „אני זוכר שההורים שלנו נבהלו נורא מהיריות ש שמעו מכיון הים והתביאו אותנו בבית. אבל למחרת, מתוך סקרנות, רצנו כל היל דים מהשכונה לים וראינו את האונייה אל טלינה חצי שקועה במים. אני זוכר שדיברו או על מלחמת אחים שהגונה רצתה כאילו למנוע, ולכן ירו על האונייה.”

ואת מקור שמה, שהיה פסבדונים של זאב זיבוטינסקי במאמריו.

★★★
תשאנו את כל אלה

● **תי חדלו להתעניין בשמה? כשהגיעה לתיכון התחילו להתעניין בה עצמה. „ככל שהתבגרת, התעניינו האנשים יותר בי. כנראה שאני יפה. אנשים נועצים בי עיניים אפילו שאין הם יודעים את שמי. כך גם הגעתי לדוגמנות צילום. אילנה פדר: מן הדוגמנות פנתה אלי, בבקשה שאעבוד עבורה. קבענו פגישה בים, בחוף גורדון. לא לעיתים קרובות קורה לי דבר כזה, אבל באותו יום, כשעברתי ליד הבריכה, הרגשתי שאין לי מצבירוח ואינני יכולה לחייך. משום מה. אחרי הכל, רק לפני שבועיים מלאו לי ולוים הטבעת אלמלינה 18 שנים. „עמדתו והסתכלתי ככל ההמון הזה של אנשים, שבאים כל יום, מול מקום טביעת אלמלינה, ואינם רואים בעיני רוחם את ה אונייה הבוררת, כשישראלים יורים על אחי הם והורגים אותם, רק משום שהביאו נשק! אתם לא מאמינים? תשאלו את כל אלה מי סביב. מי יודע בכלל מה קרה פה?”**

★★★
כמה ברזלים חלודים

● **תשובה לשאלתה הפרובוקטיבית**, שנשאלו מיד האנשים שהשתופו מסביב לאלמלינה היפה, מול מקום טביעת האונייה, הוא חתם בשם זה על מאמרים ספרו תיים, בעיקר פליטונים, אותם שלח מאטלינה לעיתונים רוסיים. הוא התכוון לבחור בשם „מטוטלת” באיטלקית, וכשהסביר את כוונתו, בעזרת תנועת ידיים, נאמר לו, בטעות, „אל טלינה”. פירושה החילה באיטלקית: נדנדה.

היא נולדה כאשר המוני תל-אביב ירדו לחוף כדי

לראות את אלמלינה בוורת

— על כן נקראת על שמה

אביב, עלידי צהיל ורק כנס נמועה או מלחמת אחים.

לפני שמונה עשרה שנים בדיוק נשאה ב רחמה חברת אציל הפעילה, הרצילה, בת ל ציוני ותיק, את תינוקה. מספרת האם: „מח נק אחו אותי בגרון כשראיתי את אלמלינה עולה באש. לא יכולתי להאמין כמראה עיני. התרגשתי מאוד וזה עלול היה להזיק לי. אותו רגע נשבעתי: בדם ואש אלמלינה נפ לה, בדם ואש אלמלינה תקום. ואומנם, ל בת הבלונדית והיפה, שנולדה זמן-מה לאחר מכן, קראנו אלמלינה.

„ימים מספר אחרי הולדתה ערכנו מסיבה, בה השתתף מפקד האציל מנחם בגין. אל טלינה נעלמה אומנם באותו יום אפור של קיץ, אך השאירה אחריה מצבה חיה, ש

נערה ושמה אלמלינה

תשא את שמה ותעבירו מדור לדור. לכל מקום אליו מגיעה אלמלינה, מעור רר שמה התעניינות רבה, ומציף את ה אנשים בגלים של זכרונות. אלמלינה צבר (18), בלונדית יפהפיה ודוגמנית צילום לעת מצוא, מבלה את מירב זמנה בשחיה והשתו פות בחוף גורדון, ממש ממול למקום בו טבעה אלמלינה האוניה. את הערבים היא מבלה בדיסקוטק ויסקי אגונו. הנמצא ק רוב למלון הילטון, מחנה יונה לשעבר, שם היה מוצב „התותח הקדוש” שהכריע את אלמלינה. מעטים מידידיה ובני גילה יודעים או מתעניינים למקור שמה ולהיסטוריה ש שם זה מקפל בתוכו. בשבילם די שאלמלינה מיטיבה לרקוד, להיות אחת מן החבריה, ולהסתובב בדיונגוף בשמלות מרהיבות. „האנשים היחידים שלא שוכחים אותי הם ותיקי אציל וידידיה הישנים של אמי” סיפ רה אלמלינה ביום הולדתה האחרון. „כל שנה מביאים לי ליום-ההולדת מתנות, ומכב דים אותי בביקורים. בביקורים אלה מעלים זכרונות מתקופת-המחרת, ומדברים על כך שעות. אחרי הביקורים האלה אני תמיד כעוסה לזמן רב, כשאני נוכחת שאין אנשים זוכרים מה שקשור לתקופה הזאת.”

★★★
פסבדונים של ז'בוטינסקי

● **אינני יכולה לומר ששמי מפריע לי ממש, אך אינני יכולה להתעלם מ הרגשת זרות המתעוררת לפעמים כשאני אומרת את שמי. כבר כשהייתי בגן הרגשתי ששמי הוא מזור, בגלל שכל הילדים היו אומרים שהשם שלי מצחיק נורא. אף אחד כמובן לא ידע למה קוראים לי ככה, אולי גם ההורים שלהם לא ידעו. אבל אז בעצם גם אני לא ידעתי. אני זוכרת איך הייתי חוזרת מן הגן וביכה ושואלת את אמי למה לא קוראים לי בשם כמו לכל הילדים. בכל זאת הייתי המלכה של הגן כי הייתי תקי פה ויפה מרוב הילדות והילדים. „הורי היו אנשי מחתרת נלהבים. מהם ומבני משפחתי האחרים, שרובם ספורטאים, ירשתי את התקיפות שלי” היא מסבירה ב גאוה. „דודי גיאק לוי היה מתאגרף מצטיין במכבי, וזכה אפילו להכות בריטים באגרו פיו בזירה. שלמה לוי ואחיו חולי הם כדורגלנים מצטיינים. חוץ מזה בני משפחתי הם בעלי חזות מרשימה, נוסף להיותם מצ טיינים בספורט.**

● **בכיתה מספר היסודי לא היה המצב שונה בהרבה. החברים שלי היו אומרים לי שהשם שלי הוא מזור, אבל כששאלו אותי למקור, הייתי שמחה תמיד לענות ולהסביר. אז כבר ידעתי היטב את קורות האונייה לפרטיה,**

